

En stor talare

Utanför tre glasväggar
faller regnet obehindrat ner.
På marken kämpar en mask
tappert för att fly undan betongen.
Omringad av fimpar och stormiga hav.

Ett par ungdomar
i min närhet skrattar och ler.
Gör narr av den ensamma varelse
som med mod försöker ge sig av.
Kämpar för andan
när luften är kvav.

En krigare på en filmduk
i all sin enkelhet.
Hade rest sig och talat
om han fick mitt tillfälle i hand.
En talare för de små
som kämpar så tappert.

Regnet faller än
när det upphör är ingen som vet.
Ungdomarna reser på sig.
Jag andas inte, jag tittar bara på masken.
Så rädd för döden som väntar.
Men livets tråd spinner vidare
När de kliver på bussen.

En stor krigare på filmduken.
Som så tappert kämpar för sin plikt
sitt hjärta, sin väg och sitt folk.
Masken som kämpar mot naturen
så som krigaren bär sin dolk.
Men jag sitter där tyst
Lika skyldig som min fiende.

Även jag reser på mig
lämnar masken ensam kvar.
bland fimpar och stormiga hav.

För jag är varken en talare eller krigare.

Men jag önskar så att jag hade modet.

Modet som krigaren på filmduken.

Han som följer sitt hjärta

Oavsätt vad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Johansson med Poeter.se id #33342 innehar upphovsrätten